

Обіжання

Олександр Мінович

Дивлюсь у вікно свого будинку на дитячий майданчик. Там граються у піску мої малі сусіди. Аліна та Назар. Обом приблизно по чотири роки.

Назар виставив вперед ногу й терпеливо спостерігає, як Аліна обкладає його черевика мокрим піском. Будують гараж для машини Назара.

Аліна пристукує пісок долонями і наказує Назару тихенько виймати ногу з купи мокрого піску. Той витягує. На місці ноги в піску залишається дірка схожа на печеру. Аліна верещить і підскакує від задоволення. Так, що аж до них повертають голови пенсіонер Микита Іванович та його собака Мухтар, які роблять свою щоденну прогулянку.

Гараж вийшов гарний. Тепер тільки до нього треба провести дорогу й поставити іграшковий автомобіль Назара.

І все було б добре, якби не вайлуватість хлопця. Він необережним рухом, ставлячи машину, завалює гараж.

– Слон! Слоняра безтолкова! Ти що, не бачиш куда ставиш, – підслуханими словами своєї мами кричить на Назара Аліна і штовхає його в груди.

– Сама така! Аліна-маліна! Не треба мені твого гаража, я собі сам збудую, або краще хай моя машина на вулиці стоїть, як у мого папки.

Діти штовхаються, жбурляються піском, обзивають одне одного і розходяться по різних кутках майданчика. Роблять погрозливі заяви:

– Я з тобою не дружу біше.

– І я з тобою біше не дружу.

Проте не проходить і десяти хвилин, як вони знову разом. Тепер вкладають спати Алініну ляльку. Недавніх обід їхніх наче й не було. Ніби хтось стер їх гумкою-стиральною з дитячої пам'яті.

Я в захваті від такої дитячої поведінки. Думаю: "От би так нам, дорослим".

Але в дорослих свої правила.

Мої гарні друзі, сімейна пара, яка прожила більше п'ятнадцяти років разом, не говорили між собою більше місяця. Вона бігала жалітися та ночувати до своїх батьків, а він виливав обіду на жінку в п'яному товаристві старих друзів.

Знаєте чому?

Бо він забув привітати її матір з днем народження.

Вона не могла зрозуміти такого неповажного відношення до своїх батьків, а він не міг зрозуміти, як можна з такої дрібниці роздувати вселенську пожежу.

Не менш вразливий приклад двох моїх сусідок, які могли годинами балакати про все на світі, коли зустрічалися на вулиці чи біля будинку. Про все, навіть про таке, про яке і по телевізору ще не показували.

Тепер не балакають. Добре хоч здороваються. Демонструють, що не вороги, але

вже й не друзі. Можу собі тільки уявити, скільки нерозділеної інформації залишається зараз в їхньому мозку. Але обіда є обіда. Хіба її можна забути чи легко простити? Та й привід який... Коли одна з цих сусідок дуже спішила, а друга ледь не за руку її тримала, щоб щось новеньке розповісти, то та перша візьми і ляпни язиком:

- Немає в мене часу сьогодні на ваші балачки. Спішу дуже. Чекайте, може іншим разом.

Ну хто б на таке чванливе та зухвале не обідився?

Ви, скажете?... Сумніваюсь... Ой, дуже сумніваюсь.

Ще одне.

На роботі посварилися між собою двоє співробітників-кумів. Тепер ніби не бачать один одного. Стараються так ходити коридорами, щоб не пересікатися. А раніше скрізь разом - і на пиво, і на рибалку, і на футбол, і в баню.

Якраз баня й стала причиною розриву такого, здавалося б, міцного зв'язку.

Зазвичай в баню колеги ходили завжди разом. А в останній раз господар бані свого товариша не запросив. Місця не вистачало. Компанія велика набилася. Пробирав куму потім пояснити - виправдатися, та куди там. І слухати не схотів. В підсумку постраждали обое, бо не мають з ким іти туди, куди завше. Мусять дома сидіти на радість жінкам.

Прийшлося мені якось хворим родичем піклуватися. Рак в чоловіка виявили.

Спеціалізована лікарня була забита хворими так, що не пройти. Ліжко біля ліжка - впритул. І в коридорі лежать, дожидаючись операції чи просто допомоги.

Важка хвороба. Багатьох знесилює та забирає життя.

Звідки тільки береться вона на нашу голову?

Одного разу розговорився зі старим лікарем, через руки якого пройшли тисячі і тисячі онкохворих. Питаю його:

- Як думаєте? Звідки береться ця хвороба?

- Хто його знає... Але серед нашого брата, лікаря-онколога, привилась думка-прикмета: ніби ця хвороба від того, ЩО ДЕРЖИМО МИ НА КОГОСЬ ОБІДУ.

Олександр Мінович